

ὑποβρυχίων ἐν μέρει σπηλαιωδῶν κοιλωμάτων Θεσσ. (Βόλ.) γ) Παράλιον ἐν γένει μέρος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Χίος (Λιθ.): 'Σ τὸ 'κρωτήριν ἐμάζωξα τὸ ἄλας Λιθ. || *Ἀσμ.

Τὸν ἥλιο βάνω 'ς τὰ βουνά, τὸν ἀετὸ 'ς τοὺς κάμπους,
τὸν κύρ βορρὰ τὸ δροσερὸ τὸν βάζω 'ς τὸ 'κρωτήρι

Σωζόπ. 2) Μέρος, ὅπου διαχειμάζει τὸ ποίμνιον (οἶον συνήθως εἶναι τὸ παράλιον ὡς χαμηλότερον καὶ θερμότερον) Χίος: Νὰ κατηβάσωμεν τὰ χιτήματα 'ς τὰ 'κρωτήρια ποῦ 'ναι σκεπά. Συνών. χειμαδεϊό. 3) Ἀγρὸς εὐρισκόμενος πλησίον τῆς θαλάσσης Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μύκ. Τήν. κ. ἄ. —ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Πῶχει καλὰ κοπάδια κι ὀλάκερ' ἀκρωτήρι,
τῇ Φροσυνῶ σας θέλει ταιράκι του νὰ γίνη

ΘΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀκταρδίζω Μεγίστ. ἀκταρδίζου Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Πάγγ.) ἀκτααδίζου Σαμοθρ. 'χταρδίτζω Σύμ. Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aktarma*.

1) Μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο Μεγίστ. Σαμοθρ.: 'Ἀπ' τοὺν γένα τοῦ παδόρ' μᾶς ἀκτααδίσαν οἱ γένα ἄλλου (γένα=ἕνα) Σαμοθρ. β) Ἀναστρέφω ἀγγεῖον καὶ χύνω τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν Θράκ. (Κομοτ.) γ) Ἀναστρέφω πράγματα, ἀνακατώνω Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Πάγγ.): 'Ἀκτάρδ'σα οὐλα μ' τὰ χαρτιά Πάγγ. Συνών. φρ. κάνω ἄνω κάτω. 2) Σκάπτω βαθέως, ἐπὶ γῆς Σύμ.

ἀκταρμάς ὁ, Θράκ. (Κομοτ.) Ἰμβ. κ. ἄ. ἀχταρμάς Σύμ. ἀχταρμά ἢ, Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aktarma*.

1) Μεταφορά, μετακόμισις τινος ἀπὸ ἓνα μέρος εἰς ἄλλο Θράκ. (Κομοτ.) Ἰμβρ. β) Μετάγγισις πράγματος Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): 'Εποίκεν ἀχταρμὰν τὸ γάλαν ἄσ' ὅ' ἔναν τὴν τέντζερην 'ς ὅ' ἄλλο (ἐποίκεν = ἔκαμε, τέντζερη = τέντσερης) Χαλδ. 2) Βαθεῖα ὀργωσις γῆς Σύμ.

ἀκτινοθεραπεία ἢ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς καὶ θεραπεία.

Θεραπεία νοσήματος δι' ἀκτίνων Roentgen ἢ Χ. **ἀκυβέρνητος** ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυβερνευτός <κυβεργεύω ἄμαρτ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς καὶ θεραπεία.

Θεραπεία νοσήματος δι' ἀκτίνων Roentgen ἢ Χ.

ἀκυνήγητος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυβερνευτός <κυβεργεύω ἄμαρτ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς καὶ θεραπεία.

Θεραπεία νοσήματος δι' ἀκτίνων Roentgen ἢ Χ. **ἀκυνήγητος** ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυβερνευτός <κυβεργεύω ἄμαρτ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς καὶ θεραπεία.

Θεραπεία νοσήματος δι' ἀκτίνων Roentgen ἢ Χ. **ἀκυνήγητος** ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυβερνευτός <κυβεργεύω ἄμαρτ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. οὐσ. ἀκτίς καὶ θεραπεία.

Θεραπεία νοσήματος δι' ἀκτίνων Roentgen ἢ Χ. **ἀκυνήγητος** ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυβερνευτός <κυβεργεύω ἄμαρτ.

τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶε καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;»

β) Ὁ μὴ δυνάμενος ἢ ὁ μὴ γνωρίζων νὰ διοικῇ τὰ ἑαυτοῦ Ἡπ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) —Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Φρ. Σπίτι ἀκυβέρνητο (οἰκογένεια, ἢ ὁποία δὲν γνωρίζει νὰ διοικῇται, εἶναι ἀκατάστατος) Κορινθ. —Λεξ. Ἐλευθερουδ. 2) Ὁ ἐστερημένος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πτωχὸς Ἡπ. Κρήτ.Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Σπίτι ἀκυβέρνητο Λακων. || Φρ. Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἀκυβέρνηστο Κρήτ. Συνών. ἀκυβέρνητος. Πβ. κυβερνῶ. 3) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν δίδεται ἐλεημοσύνη, ὁ μὴ ἐλεούμενος, ἀνελέητος (πβ. κυβερνῶ =δίδω ἐλεημοσύνην) Πελοπν. (Τρίκκ.): Τὸν ἀφητὸς ἀκυβέρνητο τὸ ζητουλάρι.

ἀκυλίντριτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) —Λεξ. Λάουνδ. ἀκυλίντριτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κυλιντριτός <κυλιντρίζω.

Ὁ μὴ συμπεπιεσμένος διὰ κυλινδρίσματος (ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας καὶ διὰ χώματος κεκαλυμμένης στέγης, ὅπερ συμπίεζεται διὰ βαρέος λιθίνου κυλίνδρου, ἵνα μὴ διαρρέῃ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς) ἐνθ' ἄν.: Δῶμαν-ρδανὶν ἀκυλίντριτον (δῶμαν καὶ συνών. ρδανὶν=στέγη) Χαλδ. Πβ. ἀματσόλιστος.

ἀκύλιστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκύλιστος.

Ἄνευ κυλινδρίσματος, ἄνευ συμπίεσεως διὰ τοῦ κυλίνδρου (λέγεται ἐπὶ ἐπιπέδου στέγης καλυπτομένης διὰ χώματος, ὅπερ ἰσοπεδούμενον συμπίεζεται διὰ βαρέος λιθίνου κυλίνδρου διὰ νὰ μὴ διαρρέῃ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς. Πβ. ἀκυλίντριτος): Ἀκύλιστα 'χουμε (ἐνν. τὸ δῶμα κτ., ἥτοι δὲν ἐσυμπίεσαμεν τὸ χῶμα τῆς στέγης διὰ κυλίνδρου) Σύμ. Ἀκύλιστα κι ἀματσόλιστά 'χω καὶ θὰ στάξῃ τὸ σπίτι μας σὲ πρώτη βροχὴ (διὰ τὸ ἀματσόλιστα πβ. τὸ ματσόλα, ξύλινον βαρὺ ὄργανον, δι' οὗ πλήττουν τὸ χῶμα τῆς στέγης διὰ νὰ συμπίεσθῇ) Ἀπύρανθ.

ἀκύλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) —Λεξ. Λάουνδ. Ἡπίτ. —ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 78 καὶ Δωδεκάλ. Γύφτ.² 54 ἀκύλιχτος Πόντ. (Οἶν.) ἀκύλιγος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκύλιστος.

1) Ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ ὁ μὴ κυλιόμενος ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυλισθῇ, νὰ μετατοπισθῇ ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτου 54: Ποίημ.

Πέτρα ἀκύλιστη σκεπάζει | πεθαμένη τὴ σκλαβιά.

ἀκυνήγητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κυνήγητος <κυνήγω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐκυνήγησέ τις, ὁ μὴ κυνηγημένος: Ἀσμ.

Πουλλάκι μου ἀκυνήγητο, ποιὸς θὰ σὲ κυνηγῇ;
ποιὸς θὰ σὲ βάλῃ 'ς τὴ φωλεὰ γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσῃ;

Ζάκ.—Ποίημ.

Διωγμέν' ἀπὸ τὸν Κάλαμο, μὲ τὴν ψυχὴν 'ς τὸ στόμα,
χιλάδες γυναικόπαιδα δὲ βρῖσκουν φούχτα χῶμα
νὰ μείνουν ἀκυνήγητα...

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,206.

